

i Ze sborových akcí

Po	14. 9.	18:00	schůzka mládeže
St	16. 9.	19:00	Křesťanská akademie: Křesťané a Židé - obrat ve vztazích (P.Hošek, T.Kraus, M.Kallus)
Čt	17. 9.	19:30	večer s hostem (M.Cháb - Válečná tvář Francie)
Ne	20. 9.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně (E. Čašková); společný oběd s hosty z Vysokého Mýta, procházka Prahou
Út	22. 9.	14:30	schůzka seniorů
Čt	24. 9.	19:30	biblická hodina v rodině
Ne	27. 9.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Čt	1. 10.	18:00	schůzka učitelů nedělní školy
Ne	4. 10.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Út	6. 10.	14:30	koncert pro starší věkem (E. Rattay-violoncello, L. Čermáková-klavír)
Út	6. 10.	18:00	schůzka křesťanské služby
Út	6. 10.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	6. 10.	19:30	Důležité biblické texty - Proroci
Čt	8. 10.	19:00	schůze staršovstva
Ne	11. 10.	9:30	bohoslužby (kazatel bude upřesněn)
Út	13. 10.	19:30	Důležité biblické texty - Proroci
Ne	18. 10.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně - Děkůčinění (E.Čašková); potábo-rové setkání, společný oběd
Ne	25. 10.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Ptenský dvorek

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaida Wernischová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Obsah

Syn člověka nemá, kde by hlavu složil	2
Ohlédnutí za létem	3
Vinohradské zlepšování	5
Pár slov o táboře	7
HLEDAT PÁNOVU TVÁŘ	10

Syn člověka nemá, kde by hlavu složil

Kázání Tomáše Bíska, Vinohrady, srpen 2015

Čtení: Genesis 13, 1–18

Text: Jan 4,1–4, Lukáš 9,57–58

Vzpomínám na přátelské styky našeho sboru na Jižním městě s reformovaným sborem ve švýcarském kantonu Nidwalden. Vzpomínám. Se dvěma členkami sboru, Erikou a Dorou, se procházíme po hlavním městečku Stans. Potkáváme skupinu mladých mužů, zřetelně nešvýcarského původu, jak poznamenáváme. "Ano, nejsou odtud. Jsou to Eritrejci z Afriky, které jsme právě přijali mezi nás. A tak máme vážný problém. Hledáme cesty, jak jim pomoci?. Ano, bylo jasné, že příchozím jiné barvy pleti, kultury, jazyka, životního stylu, chtějí otevřít cestu k plnému životu. U nich doma, tedy ne v Eritreji, ale ve Švýcarsku, kam přišli. Při vzpomínání jsem si ujasnil, že více nežli pravděpodobně byla ve skupince většina muslimů (sunit-ských).

Nepřipadá vám zvláštní, jak se v mnohých z nás probudil pocit ohroženosti a rozhořčenosti, že by sem „k nám“ měly proudit davy cizích lidí, cizích tváří, národů, ras, národností? Jak někteří už předem vědí, že k nám nepatří? Nemají tu co dělat. My jsme tu ovšem plným právem. My jsme tu plným právem?

Četli jsme Ježíšova slova: Syn člověka nemá, kde by hlavu složil. Je to podivná zkratka, jakási šifra. Jako by Ježíš chtěl něco zakrýt? Jako by potřeboval neříct prostě: Vždyť já nemám, kde hlavu složit! A proč by neměl? Proč právě on? Proč se počítal za „běžence?“ Proč ho můžeme vlastně započítat mezi imigranty?

Obraťme však od něho pozornost k tomu, kterého Ježíš označuje za svého Otce, tedy k Hospodinu. On povolal Abrahama. Toho vnímáme jako prvního velkého a velkolepého svědka Božího rozhodnutí povolání jednoho z nás, tedy právě Abrahama, na cestu naprosté nezájistěnosti. Abraham opustil domovinu se vším, co byl a co měl. Vydal se do nové země a tam začínal novou kapitolu lidského pokolení, svého pokolení. A právě pro svou poslušnost vyrazit, začít nanovo a přijmout darovanou zemi za svou, právě proto byl označen za otce národů. Zajímavé je, že i tuto svou zemi musel opustit. To předchází příběhu, který jsme četli. V časech hladu uniká Abraham do Egypta, kde prožívá chvíle nezájistěnosti a hrůzy. Vydává dokonce vlastní pohlednou manželku za svou sestru.

Ve strachu zapomněl velkolepý Boží slib a vlastně selhal. Hospodinovo zaslíbení však trvá. Tak je Abraham i se svou ženou Saraj nakonec ze svého strachu i selhání vyveden a zaveden zpátky. Zopakujme si tedy, jakými zeměmi by dnes prošel: Irák, Sýrie, Libanon, Izrael a Egypt. Dá se povědět: Jedna široká válečná zóna, projev současné třetí světové války. To si vlastně dnes vůbec nedovédeme představit. . .

A již se dostáváme k našemu čtení. Abraham přichází do země Kenaanské jako bohatý muž s majetkem a velkými stády. Je doprovázen synovcem Lotem, který v Egyptě také zbohatl a nabyl vel-

Česká křesťanská akademie

Místní skupina Praha 3

ve spolupráci s vinohradským sborem ČCE

si Vás dovoluje pozvat na večer,

na kterém promluví

doc. Pavel Hošek

religionista ETF

JUDr. Tomáš Kraus

tajemník Federace židovských obcí v České republice

Dr. Mojmír Kallus

předseda Mezinárodního křesťanského velvyslanectví v Jeruzalémě (ICEJ)

Křesťané a Židé – obrat ve vztazích?

ve středu 16. září 2015 od 19 hodin

v modlitebně ČCE, Korunní 60, Praha 2

Česká křesťanská akademie

Vyšehradská 49, 128 00 Praha 2, tel. 224 917 210;

www.krestanskaakademie.cz

HLEDAT PÁNOVU TVÁŘ

Katolický týdeník nedávno vydal knihu Martina Zikmunda. Jde o soubor šestnácti esejí původně určených pro katolické čtenáře Perspektiv a dvanácti kázání původně určených pro evangelické posluchače v jeho polabských kostelích. Zde jsou položeny vedle sebe, přičemž jim předchází rozhovor Jana Paulase s autorem, který je klíčem k lepšímu pochopení jeho textů a postojů.

Zdroj: <http://www.katyd.cz/publikace/>

kých stád.

Nastává zásadní konflikt, který se v lidských společenstvích nescetněkrát opakuje. Oni dva, blízcí a příbuzní, nemohou být nadále pospolu. Jejich pastevci na sebe narážejí. Nemají dost prostoru pro obojí stáda. Abraham a Lot se musejí rozejít. V této situaci má ovšem Abraham plné právo první volby. Přesto to neudělá. Dává Lotovi příležitost výběru a ten ji dokonale využije. Abrahamovi tak zbývá méně úrodná, chudší pahorkatina. Avšak Hospodin plní svůj slib a pro Abrahama se tato země stává krajinou požehnanou.

V docela jiné situaci ustoupil ten, který sám sebe nazval Synem člověka. On, nejpřednější a první, vždyť byl přece také Synem Božím, jehož je všechna země, právě on dává prostor druhému. Je jím Jan Křtitel. Jan si byl velice dobře vědom, kým Ježíš je, nejen pro něho, ale pro nás všechny. Přesto Ježíš obdarovává

Jana dostatkem prostoru pro jeho působení a sám odchází. Přemýšlím, jak vůbec není jednoduché vzdávat se svých, a to jakýchkoliv, nároků. Ale u nás to ještě ani po nás nikdo nechce a už někteří vyhrožují šibenicemi. Vzdát se nároků anebo dokonce odejít. Jít do neznámosti, do nové nejistoty anebo dokonce životního ohrožení?

Ne, neumíme to. Nechceme to. Co mě to vůbec napadlo, že bychom dnes měli odcházet? A přece jsou takoví, kteří právě i dnes jdou oproti vytyčenému směru – Člověk v tísní, Lékaři bez hranic a další.

Je pozoruhodné, jak si lehce zvykáme číst výzvy onoho Syna člověka, Božího Syna, Našeho Mistra a Pána: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.“ Je to výzva? Je to výzva dnes?

Amen

Ohlédnutí za létem

Léto je čas, kdy člověk odpočívá a užívá si toho, co má rád. Je zvláštní, kolika různými způsoby lidé odpočívají i jak se v tom liší. Někdo si nejvíc odpočine vleže u vody, ať už je slaná nebo sladká, někdo prací na zahrádce nebo zavařováním, někdo potápěním, další výlety po vlastech českých nebo jízdou na motorce po evropských dálnicích, jiný je nejradši celé léto na chalupě a nikam jinam se mu ani nechce. A je moc hezké, když je každému dopřáno, co jeho jest.

Pro mě je velkým odpočinkem putování a je celkem jedno, kam, podmínkou je spíš hezká příroda. Ani to ne-

musí být pouť do svatého místa, už jen ta samotná cesta vpřed má totiž v sobě zvláštní krásu, která dává pochopit, proč asi lidé chodili a chodí na pouti s duchovním obsahem. Jít odněkud někam, nechávat za sebou včerejší den se všemi setkáními, náladami, únavou, počasím, ráno začínat tam, kde den včera končil. Mít před sebou cíl a jít pořád dál, vidět za sebou místa, na kterých člověk ještě včera stál, a před sebou ta, na která chce dojít, sledovat, jak se mění krajina. Nevím, jestli je to nějaký obraz života, ale rozhodně jsou to chvíle, které mě naplňují vděčností.

Putování jsme si letos nejvíc užili ve finském národním parku za polárním kruhem. Z moře laponských lesů, jezer a rovin se zvedají nepřilíš vysoké holé kopce, které zdálky nevypadají nijak výjimečně, zato zblízka jsou nezapomenutelné. Cesta jde nahoru a dolů, občas se schová do údolí, kde je voda. Tam je možno postavit si stan nebo přespat v jednoduché dřevěné chatě. Některé z chat jsou dle laponských tradic kruhového půdorysu a uprostřed mají ohniště. Dnes už většinou není otevřené, uprostřed trůní solidní litinová kamna. Voda je životodárná, ale nese s sebou také jeden problém – mračna komárů, kteří se na člověka sesypou ihned, jak se zastaví a snaží se odpočívat, stavět stan, vařit nebo se třeba jen napít.

Nikoho moc nepotkáváme, občas jen

pár místních, kteří asi vyrazili na přechod pohoří, aby využili pěkného počasí. Mladá dívka s krásným psem husky, který si nese v brašničkách na zádech misku, granule a kdoví co ještě. Babička s dědou, vnučkou a dvěma velkými psy jdou s velkými batohy, nemají žádné extra vybavení, nevádí jim mýt se v potoce a spát všichni v jednom stanu. Starší Laponka, která jde celý přechod úplně sama. Lidé toho moc nenapovídají – večer si rozdělají oheň, u kterého tiše sedí zachumláni v kapucích a šátcích, aby aspoň trochu unikli komárům. Celonoční světlá obloha nevádí, protože když je člověk unavený, spí se dobře. A druhý den zase dál, koukat na nekonečné lesy, hromady kamení, zdálky zahlédnout soba, poslouchat pískání neznámého ptáka, kterého jsme po-

... a očima těch mladších

Jako každý rok se i letos uskutečnil rodinný tábor Vinohradského sboru. Harmonickou prázdninovou atmosféru však narušila červenobílá páska, zákazy vstupu, inkognito zaměstnanci vlády... Rodiče se zdáli být pořád stejně bezstarostní, jakoby šlo o pouhou rekreaci. Děti však byly s hrozbou seznámeny důkladněji. Všude kolem nich se objevila podivná zóna plná nebezpečných pavorů, prasečích mutantů... a také materiálu velice příhodného pro vědce. Od nejmenších až po teenagery tedy museli pod vedením zkušenějších podstoupit dramatický výcvik přímo v terénu. Dokonce ani v noci jim nebylo dopřáno zaslouženého odpočinku, když se museli

plížit mezi chroptícími individui a dalšími příšerami. Ani tato neblahá situace však nemohla zkazit každoroční dobrou táborovou náladu. Stejně tak jako společné pobožnosti. A kuchařské výtvořky Petra a Chobota v kuchyni nebo osvěžení v bazénu, obzvláště v poledních vedrech. Skrz nebezpečnou zónu se osazenstvu dokonce podařilo probojovat i na výlet. A nakonec byli všichni odměněni nejen sladce, ale i tajemnou kovovou koulí nalezenou po dlouhém pátrání v lese. Ačkoliv v malém azylu uprostřed zóny se všem líbilo, nakonec jsme se odtamtud museli probojovat. Vstříc škole a novému školnímu roku. Ale to už je další příběh.

Adelaida Wernischová

V pátek jsme se vydali na výlet. K zámku v Ptení jsme sice nedorazili, ale nanuk v místním smíšeném zboží potěšil možná více... Každý večer po uložení dětí jsme měli další program, který se někdy protáhl do pozdních hodin. Mikuláš nám připravil „Husovy listy z Kostnice“, Jana Melicharová se s námi podělila o dojem z knihy o Janu Toufarovi, hovořili jsme také o aktuálním dě-

ním okolo uprchlíků. Jeden večer jsme strávili u ohně a opékali jsme si buřty. Poslední večer jsme si s konfirmandy povídali o otázkách, které je nebo nás zajímaly a byly anonymně vhozeny do krabice. V neděli po bohoslužbách a úklidu jsme se začali pomalu rozjíždět do domovů, některé rodiny autem, velká parta vlakem, plni dojmů z pohodového týdne.

Jarmila Raisová

jmenovali jako polární koroptev, neznajíce jeho skutečné jméno.

Spaní ve stanu je často chápáno jako synonymum nepohodlí, a přitom se pro člověka na těch pár dní stává domečkem, za který je neskonale vděčný, protože ho skryje před deštěm, větrem, chladem i všudypřítomnými komáry. Nevěřila bych tomu, ale je to tak – snížit svoje potřeby

a „zmlsanosti“ na nezbytné minimum je opravdu osvěžující. O to víc člověk ocení po návratu třeba teplou sprchu.

Mnohokrát jsem za tu cestu potřebovala poděkovat Pánu Bohu nejen za to, že mi ještě dává čas, kdy můžu tuhle jím stvořenou krásu vidět vlastníma očima.

Jana Šarounová

Vinohradské zlepšování

Práce jak na kostele – no opravdu to máme s tím naším sborovým domem stejné, i když je na něm napsáno, že to je modlitebna. Pokud se ale něco opravuje „po baráku“, tolik se to netýká sborového života a práce plynou, aniž si jich mnozí z nás vůbec všimneme. Když jsme se rozhodli před skoro deseti lety zrušit šatnu a vybudovat v ní sborovou kuchyni, došlo k prvnímu přemýšlení o tom, jestli první patro nerekonstruovat nějak koncepčně. Nakonec zůstalo u té kuchyně a zlehýnka jsme vylepšili kancelář sborové sestry.

Pak nastala v přemýšlení nad sborovými prostory pauza. Skončila asi před čtyřmi lety, kdy se začínal rodit nápad sáhnout do jednoho z center sborového života, dětské klubovny a sborové místnosti v prvním patře, a radikálně je změnit. První otázka, kterou bylo potřeba vyřešit, zněla: jak velká bude rekonstrukce a jak moc chceme prostory změnit? Otřepaný vtip o advokátech praví, že když se dva sejdou, mají tři právní názory na jednu věc. Evangelíci jsou na tom myslím o něco lépe, co hlava, to jeden nápad, ale i tak plánování směru změn v místech, kde sborové společenství žije, nebývá jednoduché.

Nelehký úkol naplánovat rekonstrukci po stránce funkčnosti místnosti a estetického výsledku celého díla svěřilo staršovo-stvo komisi, zpočátku vícehlavé, dnes se na jejích schůzkách schází čtyři nebo pět statečných sester a bratří.

Komise nejprve dala dohromady zadání, se kterým oslovila tři návrháře. Z dodaných podkladů pak vybrala návrh Barbory Veselé, podle kterého je už dnes upravená dětská klubovna a z větší části i sborový sál. Návrh byl představen sboru a více než půl roku visel na nástěnce v prvním patře. Dnes můžeme jeho část vidět uskutečněnou, sborový sál je nově vymalován a je připraven na změny, které přinese nový nábytek, předběžně plánovaný na příští rok.

Celé tohle shrnutí píši jen pro připomenutí, protože si myslím, že nově vymalovaná sborová místnost může vyvolat otázky po tom, kdo za celým návrhem stojí a kdo věnuje svůj čas tomu, aby byl návrh přenesen z papíru do sborových prostorů.

A kdo tedy za návrhem stojí? Pro ty z milých čtenářů, kteří Barboru Veselou neznají, bych uvedl jen dvě věci. Barbora Veselá je výtvarnice. Barbora

Veselá je evangelička (duší i rodem). Rozhlédneme-li se po světském prostoru naší církve, najdeme její práce všude možně. Od kostela v Herlíkovicích, na kterém pracovala ještě se svým manželem, který odešel z časnosti tohoto světa před devíti lety, přes interiér kostela v Poďbradech, okolí fary v Novém Městě na Moravě, farní zahradu v Pardubicích, interiér kostela ve Valašském Meziříčí, Velkém Meziříčí, úpravy sboru v Kolíně, v Prostějově, Horní Krupé, fasádu kostela v Klášteře nad Dědinou, k interiéru kostela v Rumburku, výčet asi není úplný. Mimo prostředí církevní najdeme její ru-

kopis na pomníku Jana Palacha a Jana Zajíce, který je kousek pod kašnou Muzea na Václavském náměstí, natočený do směru, kterým Jan Palach běžel. Na pomníku pracovala se svým mužem a také s architektem Čestmírem Houskou.

Protože bych rád pro příští Hrozen připravil rozhovor s Barborou Veselou, chtěl jsem požádat ty z vás, kdo byste měli chuť, abyste na papírek napsali otázku, kterou byste chtěli sestře Veselé položit, a vhodili ji do krabice připravené v prvním patře do 20. září. Rád bych je pak použil při přípravě na rozhovor.

Matěj Cháb

Rodinná dovolená v Kvildě

Pár slov o táboře

Ptenský Dvorek 2015

Letošní tábor jsme prožili již podruhé na Ptenském dvorku, sokolském tábořišti nedaleko Prostějova. Sjelo se nás okolo padesáti, členů vinohradského sboru i přátel z menší či větší dálky, kteří s námi rádi jezdí. Počasí bylo kromě jednoho dne teplé až horké, a tak jsme s radostí využívali místního bazénku k osvěžení. Táborová lékařka Eliška měla díky Bohu letos na práci jen drobná ošetření. V kuchyni vládl Pavel Coufal a Petr Uličný, vše co uvařili, bylo moc dobré, asi nejvíce to ocenily maminky, které po celý rok doma vaří... Nad duchovním pokr-

mem bděl Petr Sláma. Ovoce božího Ducha podle Galatským 5,22 (láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota a věrnost) bylo naším tématem dopoledne. V ranních, večerních pobožnostech a v programech s dětmi jsme se střídali. Zapojovalo se hodně dospělých, což bylo moc prima, protože se to tak stalo pestřejší... Odpoledne se hrála dobrodružná sci-fi hra, kterou připravila Tereza Uličná a Dan Slanina, někteří ze starších konfirmandů jim pomáhali. Nechyběly napínavé honičky, stopovačky, noční bojovka a honba za pokladem.